

Στὸν Ἀκροκόρινθο ἔπεφτεν ἡ δύση
πυρώνοντας τὸ βράχο. Κ' εὐωδάτη
φυκιοῦ πνοή, ἀπ' τὸ πέλαο, εἶχε ἀρχίσει
νὰ μεθᾶ τὸ λιγνὸ βαρβάτο μου ἄτι...
Ἄφροϊ στὸ χαλινάρι· κι ἀπ' τὸ μάτι
τ' ἀσπράδι ὄλο φαινόταν· καὶ νὰ λύσει
τὴ φούχτα μου, ἀπ' τὰ γκέμια του γεμάτη,
πάλευε πρὸς τὰ πλάτη νὰ χιμήσει...
Ἦτανε ἡ ὥρα; Ἦταν τὰ πλήθια μύρα;
Ἦταν βαθιὰ τοῦ πέλαγου ἡ ἀρμύρα;
ἢ ἀναπνοὴ ἢ ἀπόμακρη τοῦ δάσου;
Ἄ! λίγο ἀκόμα ἂν κράταε τὸ μελτέμι,
ἦξερα ἐγὼ πῶς σφίγγεται τὸ γκέμι
καὶ τὰ πλευρὰ τοῦ μυθικοῦ Πηγάσου!